

22.05.2023 PONEDELJEK Julija, devica in mučenka	KRIŽ ob 19.00	++ ŠTOLFA in KOBAL, PN N.Gorica
23.05.2023 TOREK Mezopotamski mučenci	KAPELA ob 19.00	+ JOŽE VRAN, Tomaj 97
24.05.2023 SREDA Marija Pomočnica kristjanov	KAPELA ob 19.00	+ IVAN ŠPERNE, pn. Kanal
25.05.2023 ČETRTEK Urban, škof	KAPELA ob 19.00	+ FRANC NUSDORFER, Tomaj 7
26.05.2023 PETEK Filip Neri, duhovnik	KRIŽ ob 19.00	V ČAST MATERI BOŽJI, Križ 199
27.05.2023 SOBOTA Alojzij Grozde, mučenec	KAPELA ob 19.00	+ RUDOLF VRAN, Tomaj 97
28.05.2023 BINKOŠTNA NEDELJA Just, škof	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	+ ZVONKO ŠKAPIN, Kazlje 16a ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Verouk redno
Šmarnična pobožnost v Križu vsak dan, razen v soboto in nedeljo.
 (tudi ko v Križu ni maše, začetek ob 18.40)
 Danes ob **16h srečanje za animatorje oratorija**.
Srečanje za bolnike v Vremah: Kot vsako leto brez prijav - avtobus: odhod Dutovlje ob 14.30.
 Vstopi tudi v Tomaju, Križu itd. Sv.maša ob 16h, prilika za spoved in podelitev bolniškega maziljenje.
Vremenski pregovor: *Če Urbana sonce sije, jesen polne sode naliže.*
Prijavite otroke za oratorij do 11.junija 2023.
 kasnejših prijav ne bomo sprejemali.
Uradne prijavnice na spletni strani!

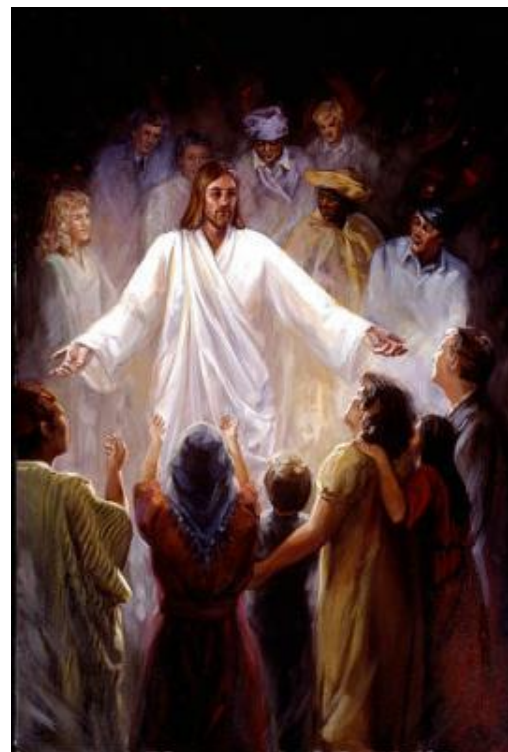

ŽUPNIJA TOMAJ
7 VELIKONOČNA NEDELJA

Štev.21/LETO XI.

21. MAJ 2023

Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam

Iz svetega evangelija po Janezu ([Jn 20,19-23](#))

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila vrata tam, kjer so se učenci zadrževali, iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim

dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Duhovna spodbuda

On ima zadnjo besedo

Na prvi pogled je praznik - Jezusov vnebohod v nebesa - eden tistih, ki jih takoj razumemo, ki ne zahtevajo veliko razlag: štirideset dni po vstajenju od mrtvih je Jezus sklenil svojo zemeljsko navzočnost z dvigom v nebesa, pred očmi enajstih apostolov. In namesto tega, če malo raziščemo, dejstvo skriva nekaj presenečenj, začeniši s protagonistom. Jezus, ki ga enajsterica vidi vnebovzetega, ni povsem isti, s katerim so delili tri leta svojega življenja, hodili, jedli, se pogovarjali z njim. Po vstajenju ni bil več vedno z njimi; pustil se je videti in dotakniti večkrat, jedel je in se pogovarjal z njimi, a prišel je nenadoma in kmalu po odhodu: kam? Zagotovo ne v skrivnem zatočišču; naravni sedež Vstalega je bil »na Očetovi desnici«, kot je sam izjavil Magdaleni na velikonočno jutro (»Ne zadržujte me, nisem še šel k Očetu«).

Z drugimi besedami, skromno povedano, na dan vstajenja je šel, da bi zasedel svoje dokončno mesto, kamor ga je Bog postavil v znak odobravanja dela, ki ga je opravil. Nadaljnje manifestacije so imele namen prepričati apostole o njegovem vstajenju, nato pa se je pokazal, da se dvigne v nebesa, kamor ljudje običajno postavljajo Boga, da bi se zavedali, da ga od tistega trenutka naprej ne bodo nikoli več videli.

Zato se je vnebohod, to je Jezusova vrnitev k Očetu, zgodil takoj po vstajenju; kar se praznuje danes, je samo vidna manifestacija, ki se je zgodila štirideset dni pozneje na Oljski gori. In kot da bi želel ponovno potrditi svojo dokončnost, je ob tej priložnosti apostolom naložil nalogo, za katero jih je izbral: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega. Duha, in učite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal. In glej, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Te besede orišejo pomen in poslanstvo Cerkve: nadaljevati Jezusovo delo do konca sveta, oziroma vsem ljudem vseh časov in dežel ponuditi možnost, da izkoristijo to, kar je on storil zanje in sicer s prejemom krsta in upoštevanjem zapovedi. Pomembno je, da ne izgubimo izpred oči bistvenega: korenina razvoja Cerkve, osnova njene razvejanosti, njenih številnih ustanov, večtisočletne zavezanosti, onkraj človeških napak, ki so bile storjene in se še bodo zgodile, to je naročilo njenega ustanovitelja: in vse v Cerkvi ima pomen in vrednost, če

je mogoče upoštevati vse nazaj in kar je posledica tega; eno dejstvo je gotovo: Cerkev, to je vsi krščeni, sestavljamo ljudje, omejeni in krhki, vendar vse stoji in raste, ker je On to želel in jo sam po sv. Duhu vzdržuje. Do konca sveta.

Odlomek prazničnega branja zaključuje evangelij po Mateju (28,16-20), ki je edini končal svoje pisanje tako, da je zadnjo besedo prepustil neposredno Jezusu. To je osnovna beseda za Cerkev, ki ve, da lahko računa na njegovo nenehno pomoč, in je tolažilna beseda za posamezne kristjane.

V družbi, kakršna je sedanja, tako hrupni in natrpani, še nikoli ni bilo toliko »družin«, sestavljenih iz enega samega človeka in kakšne domače živali na kavču, še nikoli se ni duh osamljenosti tako vztrajno pojavljal, celo in morda predvsem za tiste, ki živijo v velikih mestih ("v tisti puščavi, ki ji pravijo Pariz", je pela že Traviata). Nekdo misli, da je tesnoba samote celo konstitutivna za človeka ("V srcu zemlje je vsak sam", po Quasimodu). Toda ob takšni mračnosti kristjani vedo, da se lahko zanesejo na drugo besedo; vedo, karkoli se zgodi, nikoli niso sami: "S tabo sem vsak dan, do konca sveta".